

รายงานวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง

การเสริมสร้างวินัยเชิงบวก
เพื่อแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้าน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔
โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม

บรรดาสมาชิกแห่งความ

พลังแห่งความมีวิ

เด็กชายเทพหัต มีสมบูรณ์

เด็กชายปิติ พุ่มราตรี

เด็กชายรุจิภาส ล้ำชัยภูมิ

เด็กชายศุภกร พรหมลิขิต

เด็กชายณัฐวุฒิ วรรณไกร

เด็กชายอนันต์ แดงศิริ

นายราทีป นาสุข

นายสมพล

นางสาวประภัสสร ไคว่ไล่

โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต ๑
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

พ.ศ. ๒๕๖๘

การเสริมสร้างวินัยเชิงบวก
เพื่อแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔
โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม

ประภัสสร โค้วไล่

โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต ๑
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

พ.ศ. ๒๕๖๘

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัย การเสริมสร้างวินัยเชิงบวกเพื่อแก้ปัญหการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้อำนวยการฉันทนา ภาสกานนท์ ที่ให้การสนับสนุน โดยการให้คำปรึกษาแนะนำแนวความคิดและให้กำลังใจ คณะครูทุกท่านที่ช่วยหาข้อมูล และสุดท้ายขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้จนสำเร็จด้วยดี

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การวิจัยเรื่องนี้จะประโยชน์ต่อผู้อ่าน และเป็นแนวทางในการแก้ปัญหการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น หากงานวิจัยนี้มีข้อบกพร่องประการใด ผู้วิจัยขออภัย มา ณ โอกาสนี้

นางสาวประภัสสร โค้วไ้

ผู้วิจัย

ชื่องานวิจัย การเสริมสร้างวินัยเชิงบวก เพื่อแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม

ชื่อผู้วิจัย นางสาวประภัสสร ไคว่ไล่

กลุ่มสาระการเรียนรู้ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ปีงบประมาณ ๒๕๖๘

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัย เทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน และความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี ปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวน ๑๓ คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบบันทึกพลังแห่งความมีวินัย และแบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาพบว่า (๑) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม มีค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัย สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน โดยมีค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัย ร้อยละ ๘๙.๒๖ (๒) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม มีความพึงพอใจต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัย อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = ๔.๘๓$, S.D. = ๐.๓๓)

คำสำคัญ การบ้าน พลังแห่งความมีวินัย ความพึงพอใจ

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ.....	ก
บทคัดย่อ.....	ข
สารบัญตาราง	ง
บทที่ ๑ บทนำ	๑
บทที่ ๒ การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง	๓
บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย	๑๐
บทที่ ๔ ผลการวิจัย	๑๓
บทที่ ๕ อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	๑๕
บรรณานุกรม.....	๑๘
ภาคผนวก.....	๒๑

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ ๑	กำหนดการให้พลังแห่งความมีวินัย.....๘
ตารางที่ ๒	ค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม เทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน๑๐
ตารางที่ ๓	ความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม.....๑๒

บทนำ

จากการเป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ได้ติดตามการส่งการบ้านของนักเรียน พบว่านักเรียนจำนวนมากมีพฤติกรรมไม่ส่งการบ้านหรือส่งล่าช้าอย่างต่อเนื่อง สถานการณ์ดังกล่าวส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ ทั้งในด้านผลการเรียน ทักษะ และประสบการณ์ ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญในการศึกษาที่สูงขึ้น ดังที่ **วิภาพรรณ เจริญกุล (๒๕๕๙: ๑๐๗๔)** กล่าวว่า การไม่ส่งการบ้านส่งผลต่อการเรียนไม่ผ่าน เพราะเนื่องจากนักศึกษาไม่ได้ทำความเข้าใจในบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ และไม่ได้ทำการบ้านนอกเหนือจากตำราที่อาจารย์สั่ง ซึ่งถือเป็นการเพิ่มพูนทักษะพัฒนาความรู้ความสามารถและทักษะของนักศึกษา และ **วัชรพรรณ สอนจินชื้อ (๒๕๖๓: ๔)** กล่าวว่า ถ้าหากนักเรียนไม่ได้ทำใบงานที่ครูผู้สอนประจำวิชาแจกให้ นักเรียนก็จะขาดคะแนนเก็บในส่วนนั้นและครูก็ไม่สามารถประเมินความรู้ความเข้าใจของนักเรียนได้

ดังนั้นผู้วิจัยเล็งเห็นความจำเป็นในการหาแนวทางเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการส่งการบ้าน การบ้าน การบ้าน รู้สึกสนุกกับการทำ และมีความภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง โดยอาศัยแนวคิดการสร้างวินัยเชิงบวก เพื่อลดปัญหาและสร้างพฤติกรรมเชิงบวกเรื่องการส่งการบ้านอย่างยั่งยืน จึงได้ทำวิจัยนี้ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัย เทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน และศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยารามต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เพื่อศึกษาค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม เทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน
๒. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม

สมมติฐาน

๑. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม มีค่าเฉลี่ยคะแนนการส่งการบ้านคลิบัติโอ สาคิตการแยกสารผสม สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน
๒. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม มีความพึงพอใจต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัย อยู่ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ ดังนี้

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยเชิงทดลอง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการทำวิจัยนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี ปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวน ๑๓ คน

ขอบข่ายเนื้อหาสาระของเรื่องที่ทำวิจัย

ศึกษาค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัย เทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน และความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบบันทึกพลังแห่งความมีวินัย และแบบสอบถามความพึงพอใจ

ช่วงเวลาที่ดำเนินการวิจัย

ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น วินัยเชิงบวก

ตัวแปรตาม

๑. ค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม
๒. ความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

๑. การบ้าน หมายถึง ภาระงานหรือชิ้นงานที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำส่งตามเวลาที่กำหนด
๒. พลังแห่งความมีวินัย หมายถึง คະแนนที่นักเรียนได้ในการส่งการบ้านตามเวลาที่กำหนด
๓. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือความคิดเห็นในทางบวก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ครูผู้สอนแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม
๒. ครูได้แนวทางในการแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนชั้นอื่นๆต่อไป

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การเสริมสร้างวินัยเชิงบวกเพื่อแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคีาราม” ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องครอบคลุม (๑) การบ้าน (๒) การสร้างวินัยเชิงบวก (๓) ความพึงพอใจ และ (๔) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๑. การบ้าน

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบ้าน ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลครอบคลุม (๑) ความหมายของการบ้าน และ (๒) แนวปฏิบัติการให้การบ้าน

๑.๑ ความหมายของการบ้าน

นักวิชาการหลายท่านให้ความหมายของการบ้าน ดังนี้

จันทนา คุณกิตติ (๒๕๓๒: ๑๔) กล่าวว่า การบ้าน หมายถึง งานหรือกิจกรรมที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำ นอกเวลาเรียนปกติตามข้อกำ หนดที่ตกลงร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียนเพื่อให้ นักเรียนได้คิดค้นคว้า ทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว เพื่อฝึกทักษะหรือเตรียมสู่บทเรียนใหม่ตลอดจน เพื่อส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ประเสริฐ อยู่นาน (๒๕๓๙: ๘) กล่าวว่า การบ้าน หมายถึง งานที่นักเรียนได้รับมอบหมายให้ทำช่วงเวลาหลังการเรียน เป็นงานที่ทำต่อจากงานในชั้นเรียน และเป็นงานที่มีความแตกต่างจากกิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือกิจกรรมเสริมสร้างสติปัญญา ซึ่งนักเรียนสามารถแสวงหาด้วยตนเองตามความสมัครใจ และยังสามารถได้ว่าการบ้านเป็นวิธีพัฒนาความรู้ และสติปัญญาของนักเรียน เพื่อส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้อย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้น การบ้านเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตนักเรียน นับได้ว่าเป็นประเพณีของโรงเรียน

กระทรวงศึกษาธิการ (๒๕๕๑: ๒) กล่าวว่า การบ้าน หมายถึง กิจกรรมที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำนอกเวลาเรียน ตามข้อกำ หนดที่ตกลงร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียนหรืออาจเป็นกิจกรรมที่นักเรียนคิดขึ้นเอง โดยความเห็นชอบของครู

สรุปได้ว่า การบ้าน หมายถึง งานหรือกิจกรรมที่ครูมอบหมายให้นักเรียนได้ทำ นอกเวลาเรียนเพื่อเป็นการฝึกทักษะ ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมและใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

๑.๒ แนวปฏิบัติการให้การบ้าน

กระทรวงศึกษาธิการ มีนโยบายการศึกษาประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘-๒๕๖๘ ด้วยมุ่งหวังให้ผู้เรียนทุกช่วงวัยได้รับการพัฒนาทุกมิติ โดยเน้นให้ผู้เรียน “เรียนดี มีความสุข” ใช้หลักการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาจากทุกภาคตามคำกล่าว “จับมือไว้ แล้วไปด้วยกัน” และกำ หนดแนวทางให้หน่วยงานในสังกัดและในกำกับของกระทรวงศึกษาธิการนำไปใช้ในการขับเคลื่อนนโยบาย คือ ลดภาระครูและบุคลากรทางการศึกษา และลดภาระนักเรียนและผู้ปกครอง เพื่อขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้จัดทำแนวทางการมอบหมายการบ้านแก่ผู้เรียนให้มีความเหมาะสมและนักเรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุข พร้อมทั้งสามารถใช้การบ้านเป็นเครื่องมือในการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน และเป็นเครื่องมือ

ประเมินเพื่อลดภาระงานด้านการประเมินได้อีกทางหนึ่ง โดยมีแนวปฏิบัติการให้การบ้านตามนโยบาย “ลดการบ้าน เพิ่มการเรียนรู้” ดังนี้

๑. มอบหมายการบ้านให้เหมาะสมเท่าที่จำเป็นตามจุดเน้นการเรียนรู้ เพื่อให้การบ้านมีความสำคัญและฝึกหรือทบทวนอย่างมีเป้าหมาย รวมทั้งกำหนดแนวทางการตรวจสอบผลการเรียนรู้จาก คุณลักษณะหรือพฤติกรรมของผู้เรียน เพื่อทดแทนการสอบด้วยแบบทดสอบอย่างเหมาะสม และตามความจำเป็น

๒. ตรวจสอบปริมาณการบ้านของนักเรียนรายห้องเรียน เพื่อให้การมอบหมายการบ้านมีความเหมาะสมกับระยะเวลาที่ใช้ทำการบ้านของนักเรียนแต่ละวัย

๓. บูรณาการเนื้อหาการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกันทั้งภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้และระหว่าง กลุ่มสาระการเรียนรู้ เพื่อให้เวลาเรียนในห้องเรียนลดลงร้อยละ ๑๐-๒๐ นักเรียนมีเวลาในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองตามความสนใจมากขึ้น

๔. วางแผนกำหนดช่วงเวลาให้การบ้านและการสอบ เป็นรายสัปดาห์ หรือรายเดือน เพื่อ หลีกเลี่ยงความทับซ้อน ทั้งด้านปริมาณและระยะเวลาที่ใช้ในการทำการบ้าน การสอบ ตลอดจนพิจารณาความเหมาะสมตามพัฒนาการของนักเรียนแต่ละช่วงวัย

๕. ออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีความเชื่อมโยงและต่อเนื่องกันระหว่างช่วงเวลา ที่นักเรียนเรียนรู้ที่โรงเรียนและบ้าน ตัวอย่างเช่น เนื้อหาที่เป็นแนวคิดหรือหลักการ จำเป็นต้องใช้การทำความเข้าใจและการอธิบายเพิ่ม ควรเป็นช่วงเวลาที่เด็กเรียนในห้องเรียน จากนั้นมอบหมายให้เด็กปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ต่อเนื่องที่บ้าน การบ้านที่มอบหมายควรต่อเนื่องกับเรื่องที่เรียนมาแล้ว ซึ่งนักเรียนสามารถเรียนรู้และทบทวนได้ด้วยตัวเอง และมีความจำเป็นต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

๖. ลดจำนวนครั้งของการสอบระหว่างเรียน ประเมินเท่าที่จำเป็น โดยเน้นการประเมินเพื่อ ปรับปรุงข้อสอบปลายภาค ให้เน้นข้อสอบวัดทักษะการคิดขั้นสูง ที่ประกอบด้วยสถานการณ์ที่ให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ มีข้อคำถามที่ยั่วให้นักเรียนคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ ตัดสินใจ และคิดสร้างสรรค์ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียน เขียนแสดงเหตุผล แนวคิด หรือหลักการตามความเหมาะสมในแต่ละระดับชั้น

๗. จัดเตรียมแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายสำหรับนักเรียนศึกษาค้นคว้า โดยนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้

๘. ส่งเสริมให้นักเรียนคัดสรรผลงานที่แสดงถึงพัฒนาการและสมรรถนะของนักเรียนใส่ลงใน แฟ้มสะสมผลงาน ตามจุดมุ่งหมาย ได้แก่ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ โดยอาจดำเนินการในรูปแบบ สื่อดิจิทัล เช่น วิดีทัศน์ ภาพถ่าย เป็นต้น

๒. การสร้างวินัยเชิงบวก

นักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงการสร้างวินัยเชิงบวก ดังนี้

มัทรี คอดริงตัน จูทามาต โซติบาง และ อัจฉราพร ศรีภูษณาพรรณ (๒๕๖๓: ๒๙) กล่าวว่า การสร้างวินัยเชิงบวก เป็นการปฏิบัติต่อเด็กโดยปราศจากการใช้ความรุนแรง ให้ ความเคารพในศักดิ์ศรีของเด็กมุ่งเน้นการ

แก้ปัญหา โดยคำนึง ถึงพัฒนาการเด็ก นอกจากนั้นยังเป็นการส่งเสริมพัฒนาการ ด้านอารมณ์ สังคม และสติปัญญา

คุชฎี จิงศิริกุลวิทย์ อมรา ธนศุภรัตน และ กิรติ ลิมส์ืบเชื้อ (๒๕๕๐: ๑๓-๑๖) กล่าวว่า การสร้างวินัยเชิงบวก คือ การสร้างวินัยที่เน้นการเสริมแรงมากกว่าการลงโทษ มุ่งเน้นการเสริมแรงพฤติกรรมดีเพื่อให้เกิดพฤติกรรมดีต่อเนื่องจนกลายเป็น “นิสัย” หากต้องลงโทษ จะใช้เทคนิคการลงโทษที่ไม่ใช้ความรุนแรง ซึ่งจะลดผลกระทบด้าน จิตใจจากการใช้ความรุนแรงในเด็กหรือลดการทำโทษที่สร้างบาดแผลทางใจในเด็กลง ทำให้เด็กร่วมมือมากขึ้นและต่อต้านลดลง การสร้างวินัยเชิงบวกจึงเป็นการปลูกฝัง ให้เด็กสามารถควบคุมตนเองให้บรรลุเป้าหมายที่เด็กตั้งใจ ทำให้เด็กภูมิใจและเคารพตัวเอง ครอบครัวที่ใช้หลักของการสร้างวินัยเชิงบวกจะช่วยลดปัจจัยเสี่ยงต่อปัญหา พฤติกรรม การใช้สารเสพติด ความรุนแรงทางเพศในเด็กและวัยรุ่นอีกด้วย เทคนิคสำคัญที่ใช้ในการสร้างวินัยเชิงบวก ได้แก่ ๑. การกำหนดกติการ่วมกับเด็ก เพื่อให้เด็กเข้าใจว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมและเป็นที่ต้องการของผู้ใหญ่ เด็กปฐมวัยเมื่อเริ่มพูดสื่อสารได้ จะเข้าใจภาษาและกติกาต่างๆได้ ผู้ปกครองควรกำหนดกติกาหรือความคาดหวังที่ สอดคล้องกับระดับพัฒนาการเด็ก สมเหตุสมผล เมื่อเริ่มสร้างวินัย ควรกำหนดกติกา จำนวนไม่มาก เน้นกติกาที่เป็นรูปธรรม เด็กสามารถทำตามได้โดยไม่สับสนสื่อสาร กติกาให้เด็กให้ชัดเจนว่าต้องการให้ทำอะไร กำหนดรางวัลที่เด็กจะได้รับเมื่อทำตาม กติกานั้น และการลงโทษโดยไม่ใช้ความรุนแรงที่จะเกิดขึ้น หากเด็กไม่ปฏิบัติตามกติกา ผู้ใหญ่ทุกคนในบ้านควรรับทราบและปฏิบัติตามกติการ่วมกันอย่างต่อเนื่องเพื่อให้การ ปลูกฝังพฤติกรรมบวกกลายเป็น นิสัยซึ่งเป็นพฤติกรรมอัตโนมัติที่ไม่ต้องบังคับให้เด็ก ทำอีกต่อไป กรณีที่เด็กมีพื้นอารมณ์โกรธต่อต้าน การกำหนดกติกาควรเน้นพฤติกรรมที่ ต้องการและรางวัลที่เด็กจะได้รับ มากกว่าการลงโทษซึ่งแม้จะไม่ใช้ความรุนแรงแต่อาจ กระตุ้นให้เด็กโกรธต่อต้านมากขึ้นและปรับพฤติกรรมเด็กไม่ได้ ๒. การเสริมแรงพฤติกรรมดี (reinforcement) การเสริมแรงเป็นเทคนิคที่ ช่วยให้เด็กเรียนรู้ว่าพฤติกรรมนั้นเป็นพฤติกรรมที่ต้องการและแสดงพฤติกรรมดังกล่าวเพิ่มขึ้น หากเสริมแรงพฤติกรรมดีพฤติกรรมดีจะเพิ่มขึ้น หากเสริมแรงพฤติกรรมไม่ดี พฤติกรรมไม่ดีก็จะเพิ่มขึ้นเช่นกัน การเสริมแรงอาจแบ่งเป็น การให้รางวัลและคำชม รางวัล เป็นสิ่งจูงใจที่เด็กชอบหรือต้องการ การให้รางวัลเพื่อเสริมแรง พฤติกรรมควรให้เร็วที่สุดที่เกิดพฤติกรรมบวกให้ตามกติกาที่ตกลงกันไว้เมื่อเกิดพฤติกรรมดีต่อเนื่องแล้ว ควรปรับเปลี่ยนรางวัล เพื่อให้ยังสามารถจูงใจให้เด็กเกิดพฤติกรรมดีได้ รางวัลควรให้พร้อมกับคำชม เพื่อให้ในระยะยาวสามารถลดการใช้รางวัลลงเหลือเพียง คำชมในพฤติกรรมดีซึ่งกลายเป็นนิสัยไปแล้วเพียงอย่างเดียว คำชม เป็นคำพูดที่สะท้อนจุดดีของเด็กการชมอย่างจริงใจและเห็นคุณค่าใน สิ่งที่เด็กทำหรือเป็น โดยไม่ตำหนิวิจารณ์ประชดประชันร่วมไปด้วยจะทำให้เด็กรับรู้ จุดดีของตนเองและภาคภูมิใจที่ได้รับการยอมรับจากพ่อแม่ผู้ปกครอง นำไปสู่การเสริม แรงพฤติกรรมดีให้เพิ่มมากขึ้น คำชมที่มีประสิทธิภาพจะประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ บอกความรู้สึกของผู้ปกครอง บอกพฤติกรรมดีที่เด็กทำ และบอกคุณลักษณะที่เกิด จากพฤติกรรมดีนั้น เช่น “แม่ชอบที่หนูพูดความจริงกับแม่หนูเป็นเด็กกล้าหาญนะคะ” เป็นต้น การชมที่สะท้อนถึงคุณลักษณะจะทำให้เด็กเกิดการรับรู้ว่ามีคุณลักษณะที่ ดีอย่างไรและทำพฤติกรรมตามคุณลักษณะนั้นต่อเนื่องซ้ำๆ จนกลายเป็น “นิสัย” ใน ที่สุดเช่นเดียวกับรางวัลคำชมควรให้ทันทีที่เด็กทำพฤติกรรมที่ต้องการการชมเมื่อเด็ก พยายามทำดีแม้จะยังไม่สำเร็จจะทำให้เด็กมีกำลังใจที่จะพยายามต่อไป หากสามารถ สอบตา โอบกอด สัมผัส

ตัวเด็ก ในขณะที่ชม เด็กจะรู้สึกอบอุ่นและมีพลังมากขึ้น และ ๓. การลงโทษโดยไม่ใช้ความรุนแรง (non-corporal punishment) การลงโทษเป็นเทคนิคที่ช่วยให้เด็กเรียนรู้ว่าพฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และแสดงพฤติกรรมดังกล่าวลดลง การลงโทษในหลักพฤติกรรมศาสตร์ จึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างการเรียนรู้แต่ถูกนำมาใช้ผิดวิธีคือ มักถูกใช้เป็นช่องทาง ระบายความโกรธของผู้ใหญ่ที่มีต่อเด็กมากกว่าเพื่อสร้างการเรียนรู้อย่างที่ควรจะเป็น การลงโทษโดยใช้ความรุนแรงจะสร้าง toxic stress ซึ่งเป็นอุปสรรคขัดขวางพัฒนาการ ทางสมองของเด็ก สวนทางกับเป้าหมายที่ต้องการ การลงโทษเพื่อสร้างการเรียนรู้โดยไม่ใช้ความรุนแรง สามารถทำได้ด้วย 4 เทคนิคหลัก คือ การเพิกเฉย (ignorance), การขอเวลานอก (time out), การตัดสิทธิรับของ (response cost) และการทำความดี ทดแทน (overcorrection) การเสริมแรงและการลงโทษทำให้เด็กเรียนรู้ว่าพฤติกรรมใดทำได้พฤติกรรม ใดทำไม่ได้เรียนรู้ถูกผิดและฝึกควบคุมตัวเองให้เลือกทำพฤติกรรมที่เหมาะสมจนกลายเป็นนิสัยโดยไม่ต้องมีใครคอยสั่งหรือกำกับ

อักษร (<https://www.aksorn.com/positive-discipline>, ๑๙ พ.ค. ๒๕๖๘) กล่าวว่า การสร้างวินัยเชิงบวก เป็นวิธีการที่สอดคล้องกับธรรมชาติการรับรู้และการเรียนรู้ของเด็ก กล่าวถึงเด็กจะรับรู้สิ่งที่เราสื่อสารได้ดีเมื่อเราตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางร่างกายและจิตใจของเด็กก่อน แล้วสมองของเด็กจึงจะเปิดรับสิ่งที่เราต้องการสื่อสาร และเด็กจะเรียนรู้สิ่งที่เราสื่อสารได้ดีเมื่อเราสร้างและรักษาสัมพันธภาพที่ดีกับเด็กก่อน แล้วสมองของเด็กจะพร้อมทำความเข้าใจ โดยมีเทคนิคการสร้างวินัยเชิงบวก ดังนี้ ๑. ควรชมเชยนักเรียนแบบเฉพาะเจาะจงตามสมควร เพื่อให้เขารู้สึกว่าตัวเองมีความสำคัญ ๒. ในการพูดคุยกับนักเรียน ครูผู้สอนควรยืนในระดับสายตากับนักเรียน ซึ่งจะทำให้นักเรียนรู้สึกได้รับความใส่ใจ มีคุณค่าและเชื่อใจ ๓. เปิดโอกาสให้นักเรียนมีทางเลือกในเชิงบวก โดยไม่ใช้การสั่งหรือการบังคับ เช่น มีข้อเสนอให้นักเรียนเลือกว่า จะให้จัดสอบหรือจะทำรายงานมาส่งเก็บคะแนน ซึ่งสิ่งจะช่วยให้เขารู้จักคิดและตัดสินใจเลือกสิ่งที่เหมาะสมกับตัวเอง ๔. ใช้วิธีการเบี่ยงเบนพฤติกรรมแทนการสั่งให้หยุดหรือห้าม เช่น นักเรียนบางคนที่ชอบเหม่อลอยออกไปนอกหน้าต่าง ก็อาจเปลี่ยนที่นั่งให้ใกล้ชิดคุณครูหรือให้ห่าง จากหน้าต่างแทนการไปดุต่อว่านักเรียน ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีความรู้สึกต่อต้านได้ ๕. ควรให้ความสำคัญกับนักเรียนทุกคน ในฐานะเขาเป็นส่วนหนึ่งของชั้นเรียน เขาควรมีสิทธิในการนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับชั้นเรียนและควรมอบหมายหน้าที่ให้เขาดูแลตามสมควร ๖. ใช้โทนเสียงปกติในการพูดคุยกับนักเรียน ไม่ตะโกนใส่ ซึ่งจะทำให้ชั้นเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดี นักเรียนก็พร้อมที่จะตั้งใจฟังครู และพฤติกรรมที่ดีของครูก็จะเป็นแบบอย่าง ที่ดีของนักเรียนต่อไป เพราะไม่มีใครชอบคนที่ตะโกนใส่ตัวเอง ดังนั้นจึงควรพูดคุยกับเด็กด้วยโทนเสียงปกติ ๗. สอนให้เด็กรู้จักเลือกที่จะทำอะไรก่อนและหลัง ๘. กำหนดเวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน และกำชับให้นักเรียนคำนึงถึงการรักษาเวลาอยู่เสมอ ๙. ครูควรมีโอกาสบอกความรู้สึกของตัวเองกับนักเรียน ถึงสิ่งที่นักเรียนกำลังกระทำอยู่ว่า ครูชอบและชื่นชมในสิ่งที่เขาทำดี หรือรู้สึกเสียใจกับพฤติกรรมไม่ดีของเขา ซึ่งจะทำให้เขาได้เรียนรู้ว่าทุกการกระทำของเขาส่งผลต่อความรู้สึกของคนอื่น ๑๐. ส่งเสริมให้นักเรียนทำความเข้าใจตัวเอง ซึ่งแต่ละคนล้วนมีความแตกต่าง และแม้จะคนเดียวกัน แต่ในแต่ละวันก็มีอารมณ์ความรู้สึกที่ไม่เหมือนกัน เราจึงควรสอนให้นักเรียนรู้เท่าทันอารมณ์ความรู้สึกของตัวเอง เพื่อที่จะได้จัดการกับอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองได้อย่างเหมาะสม คือสามารถกำกับตัวเองได้นั่นเอง การใช้คำพูดเป็นกุญแจสำคัญในการสร้างวินัยเชิงบวก

ปนัดดา ธนเศรษฐกร (<https://op.mahidol.ac.th/ga/posttoday-๑๑/>, ๑๙ พ.ค. ๒๕๖๘) กล่าวว่า การสร้างวินัยเชิงบวก คือการสอนและฝึกฝนเด็กให้มีพฤติกรรมตามที่พ่อแม่ ผู้ปกครอง คาดหวังโดยไม่ใช้ความรุนแรง โดยยึดหลักการ ๕T ได้แก่ Teach คือ การสอน และ Train คือ การฝึกฝน ซึ่งนอกจากการสอนและการฝึกฝนแล้ว การใช้การสร้างวินัยเชิงบวกให้ได้ผล ยังต้องเสริมอีก ๓T คือ Target Behavior คือ การกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย Trust คือ ความเชื่อมั่นไว้วางใจ และ Time คือ การใช้เวลาในการฝึกฝนพฤติกรรมเป้าหมาย และการสานความผูกพัน

สรุปได้ว่า การสร้างวินัยเชิงบวก หมายถึง การส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักความรับผิดชอบต่อตนเอง รู้จักคิด และตัดสินใจอย่างมีเหตุผล โดยไม่ใช้การลงโทษหรือควบคุมแบบเด็ดขาด

๓. ความพึงพอใจ

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลครอบคลุม (๑) ความหมายของความพึงพอใจ และ (๒) การวัดความพึงพอใจ

๓.๑ ความหมายของความพึงพอใจ

นักวิชาการหลายท่านให้ความหมายของความพึงพอใจ ดังนี้

เทพพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ (๒๕๔๐: ๙๘) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นภาวะความพึงพอใจหรือภาวะที่มีอารมณ์ในทางบวกที่ดีขึ้น เนื่องจากการประเมินประสบการณ์ของคนๆ หนึ่ง สิ่งที่เขาหายไป ระหว่างการเสนอให้กับสิ่งที่ได้รับจะเป็นรากฐานของการพอใจและไม่พอใจได้

กิติมา ปรีดีดิลก (๒๕๔๒: ๒๒๑-๒๒๒) ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า ความรู้สึกชอบ หรือพอใจที่มีต่อองค์ประกอบและสิ่งจูงใจในด้านต่างๆเมื่อได้รับการตอบสนอง

วิทย์ เทียงบุรณธรรม (๒๕๔๒: ๗๕๔) ให้ความหมายความพึงพอใจว่า การทำให้พอใจ ความพอใจ ความสนใจ ความพอใจ ความพอใจ การชดเชย การไถ่บาป การแก้แค้น สิ่งที่ดีชดเชย

หลุย จำปาเทศ (๒๕๔๒: ๓๔) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความต้องการได้บรรลุเป้าหมาย พฤติกรรมที่แสดงออกมาก็จะมีความสุข สังเกตได้จากสายตา คำพูด และการแสดงออก

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก อารมณ์ หรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ เป็นได้ทั้งทางบวกและทางลบ ถูกแสดงออกมาทางหน้าตา คำพูด และการกระทำ

๓.๒ การวัดความพึงพอใจ

นักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงการวัดความพึงพอใจ ดังนี้

อมรรัตน์ เชิงหอม (๒๕๔๕ : ๓๗) กล่าวว่า มาตรการวัดความพึงพอใจสามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

๑) การใช้แบบสอบถาม โดยผู้สอบถามจะออกแบบสอบถาม เพื่อต้องการทราบความคิดเห็น ซึ่งสามารถทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือก หรือคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่างๆ เช่น การบริหาร การควบคุมงาน และเงื่อนไขต่างๆ เป็นต้น

๒) การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดี จึงจะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงได้

๓) การสังเกต เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูด กิริยาท่าทาง วิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และการสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (๒๕๕๓ : ๑๓๘) ได้กำหนดระดับการวัดความพึงพอใจโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า ๕ ระดับ ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	๔.๕๐ - ๕.๐๐	หมายถึงมีระดับความพึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	๓.๕๐ - ๔.๔๙	หมายถึงมีระดับความพึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	๒.๕๐ - ๓.๔๙	หมายถึงมีระดับความพึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	๑.๕๐ - ๒.๔๙	หมายถึงมีระดับความพึงพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	๑.๐๐ - ๑.๔๙	หมายถึงมีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

๔. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

สมนึก ทองไหม (๒๕๖๐) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงานของนักเรียน สาขางานไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคโนโลยีช่างกลภาคใต้ ผลการวิจัยพบว่า จากการศึกษาและวิเคราะห์แบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงานของนักเรียน แสดงให้เห็นว่า สาเหตุของการไม่ส่งงาน หรือการบ้าน ลำดับที่ ๑ คือ การให้การบ้านมากเกินไปและแบบฝึกหัดยากทำไม่ได้ โดยคิดจากนักเรียน ๔๙ คน ที่เลือกเป็นสาเหตุอันดับที่ ๑ และ ๒ จำนวน ๑๖ คน คิดเป็น ร้อยละ ๗๓.๘๕

ชนะพงษ์ ถาวร (๒๕๖๐) ได้วิจัยเรื่อง การแก้ปัญหาความรับผิดชอบในการส่งงานวิชาศิลปะพื้นฐาน ๖ โดยใช้กระบวนการกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนเทิงวิทยาคม ผลการวิจัยพบว่า การแก้ปัญหาความรับผิดชอบในการส่งงานวิชาศิลปะพื้นฐานโดยใช้กระบวนการกลุ่ม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖/๔ นักเรียนมีความรับผิดชอบในการส่งชิ้นงานศิลปะให้ตรงต่อเวลาที่กำหนดเพิ่มมากขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนทำการวิจัยในระดับดี

อาทิตย์ พะจี (๒๕๖๒) ได้วิจัยเรื่อง การแก้ปัญหการไม่ส่งงานของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ รายวิชาการสื่อสารข้อมูลและเครือข่าย รหัสวิชา ว๓๑๒๘๓ ผลการวิจัยพบว่า จากการศึกษาและวิเคราะห์ แบบสอบถามเพื่อแก้ปัญหการไม่ส่งงานของนักเรียนของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔/๓ โรงเรียนมัธยมวัดดอนตูม แสดงให้เห็นว่า สาเหตุของการไม่งาน ลำดับที่ ๑ คือ แบบฝึกหัดยาก ทำไม่ได้ และ ติดงานในรายวิชาอื่นๆ โดยคิดจากนักเรียน ๕ คน ที่เลือกเป็นสาเหตุอันดับที่ ๑ จำนวน ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

จินตนา สิทธิพลวรเวช (๒๕๖๔) ได้วิจัยเรื่อง การปรับพฤติกรรมไม่ส่งงานของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการบัญชี วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา โดยใช้วิธีเสริมแรงทางบวก ผลการวิจัยพบว่า เมื่อใช้วิธีการสร้างแรงจูงใจ (การยืม การชมเชย การให้คะแนนเก็บ) จะกระตุ้นให้นักศึกษามีพฤติกรรมการมีวินัยและความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้นกว่าการใช้วิธีการเสริมแรงทางลบ(การหักคะแนน)โดยกลุ่มเป้าหมายมีการปรับเปลี่ยนวินัยและความรับผิดชอบดีขึ้นตามลำดับ ไม่ว่าจะเป็นด้านการส่งงานตรงเวลา

ด้านการมาเรียนตรงเวลา ด้านการไม่ลอกการบ้านเพื่อน เมื่อนักศึกษามีระเบียบวินัยความรับผิดชอบดี ส่งผลทำให้เข้าใจเนื้อหามากขึ้น เกิดการอยากเรียนรู้ และส่งผลต่อคะแนนเก็บและคะแนนจิตพิสัยสูงขึ้น จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของคะแนนก่อนและหลังปรับพฤติกรรม พบว่า นักศึกษามีคะแนนหลังปรับพฤติกรรมสูงกว่าก่อนปรับพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า สาเหตุของปัญหาการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนส่วนใหญ่ คือ การบ้านมีปริมาณมากเกินไป การบ้านยากทำไม่ได้ ไม่มีความกระตือรือร้นในการทำการบ้าน และไม่มีแรงจูงใจหรือเห็นถึงความสำคัญของการทำการบ้าน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำสาเหตุของปัญหามาแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้นักเรียนมีความตั้งใจในการทำการบ้าน และส่งการบ้านมากขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัย เทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน และความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย โดยมีการกำหนดรายละเอียดในส่วนของการประชากร ตัวแปรที่ศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการทำวิจัยนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี ปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวน ๑๓ คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น วินัยเชิงบวก

ตัวแปรตาม

๑. ค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม
๒. ความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

๑. แบบบันทึกพลังแห่งความมีวินัย
๒. แบบสอบถามความพึงพอใจ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลเอง โดย

๑. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดทำไว้
๒. มอบหมายการบ้านที่สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้
๓. ให้นักเรียนส่งการบ้านตามวันที่กำหนด นักเรียนจะได้สะสมพลังแห่งความมีวินัย โดยกำหนดการให้พลังแห่งความมีวินัย ดังนี้

ตารางที่ ๑ กำหนดการให้พลังแห่งความมีวินัย

การส่งการบ้าน	พลังที่ได้
ตรงวันที่กำหนด	๓
ส่งช้า ๑ วัน	๒
ส่งช้า ๒ วัน	๑

๔. บันทึกพลังแห่งความมีวินัย ในแบบบันทึกพลังแห่งความมีวินัย โดยนักเรียนจะใช้บอร์ดสะสมพลังแห่งความมีวินัย

๕. รวมพลังแห่งความมีวินัยเป็นรายเดือน พร้อมหาค่าเฉลี่ย

๖. ครูติดตามและเสริมแรงนักเรียน พร้อมตรวจสอบความสำเร็จ ด้วยการสร้างวินัยเชิงบวก

๗. ทำซ้ำข้อ ๑-๖ ในเดือนถัดไป

๘. ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัย แล้วเก็บรวบรวมข้อมูลไว้

๙. นำข้อมูล คะแนนมาวิเคราะห์สรุปผล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความครบถ้วนและประมวลผลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ดังนี้

๑) ค่าร้อยละ (Percentage) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ ๒๕๓๘ : ๗๓)

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{คะแนนที่ได้} \times ๑๐๐}{\text{คะแนนเต็ม}}$$

๒) ค่าเฉลี่ย (Mean: $\bar{X}$) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ ๒๕๓๘ : ๗๓)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

โดย $\bar{X}$ คือ คะแนนเฉลี่ย

$\sum x$ คือ ผลรวมทั้งหมดของคะแนน

N คือ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

ใช้เกณฑ์แปลความหมาย ตามแนวคิดของไชยยศ เรืองสุวรรณ (๒๕๕๓ : ๑๓๘) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	แปลความหมาย
๔.๕๐ – ๕.๐๐	มีความพึงพอใจมากที่สุด
๓.๕๐ – ๔.๔๙	มีความพึงพอใจมาก
๒.๕๐ – ๓.๔๙	มีความพึงพอใจปานกลาง
๑.๕๐ – ๒.๔๙	มีความพึงพอใจน้อย
๑.๐๐ – ๑.๔๙	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

๓) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ ๒๕๓๘:๗๓)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

โดย S.D.	แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$N\sum x^2$	แทน ผลรวมยกกำลังสองของคะแนนทุกจำนวน
$(\sum x)^2$	แทน ผลรวมของคะแนนทุกจำนวนยกกำลังสอง
N	แทน จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัย เทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน และความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี ปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวน ๑๓ คน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ผลการวิจัย

๑) ศึกษาค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม เทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน

กำหนดให้ เกณฑ์มาตรฐาน มีค่า ร้อยละ ๗๐

ตารางที่ ๒ ค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม เทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน

นักเรียนคนที่	พลังแห่งความมีวินัย					ค่าเฉลี่ย
	พฤษภาคม	มิถุนายน	กรกฎาคม	สิงหาคม	กันยายน	
๑	๑๑	๓๐	๓๑	๓๔	๑๗	๑๕
๒	๑๒	๓๐	๓๒	๓๕	๑๗	๑๖
๓	๑๖	๓๔	๓๕	๓๖	๑๘	๑๗
๔	๑๒	๓๑	๓๓	๓๕	๑๘	๑๖
๕	๑๑	๓๐	๓๒	๓๕	๑๗	๑๖
๖	๑๒	๓๐	๓๐	๓๔	๑๘	๑๖
๗	๑๒	๓๒	๓๔	๓๕	๑๘	๑๖
๘	๘	๒๘	๓๐	๓๑	๑๖	๑๔
๙	๑๒	๓๑	๓๔	๓๕	๑๗	๑๖
๑๐	๑๕	๓๓	๓๕	๓๖	๑๘	๑๗
๑๑	๑๔	๒๙	๓๐	๓๓	๑๖	๑๕
๑๒	๑๖	๓๔	๓๕	๓๖	๑๘	๑๗
๑๓	๑๕	๓๒	๓๓	๓๖	๑๘	๑๗

นักเรียนคนที่	พลังแห่งความมีวินัย					ค่าเฉลี่ย
	ครั้งที่ ๑	ครั้งที่ ๒	ครั้งที่ ๓	ครั้งที่ ๔	ครั้งที่ ๕	
รวม	๑๖๖	๔๐๔	๔๒๔	๔๕๑	๒๒๖	๒๐๘.๘๘
$\bar{X}$	๑๒.๗๗	๓๑.๐๘	๓๒.๖๒	๓๔.๖๙	๑๗.๓๘	๑๖.๐๗
S.D.	๒.๓๑	๑.๘๕	๑.๙๔	๑.๔๔	๐.๗๗	๐.๙๔
ร้อยละ ของ $\bar{X}$	๗๐.๙๔	๘๖.๓๒	๙๐.๖๐	๙๖.๓๗	๙๖.๕๘	๘๙.๒๖
สูงกว่าเกณฑ์ มาตรฐาน	/	/	/	/	/	/

จากตารางที่ ๑ พบว่า ค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม มีค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัย เดือนพฤษภาคม – เดือนกันยายน เท่ากับ ร้อยละ ๗๐.๙๔ ร้อยละ ๘๖.๓๒ ร้อยละ ๙๐.๖๐ ร้อยละ ๙๖.๓๗ และ ร้อยละ ๙๖.๕๘ ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ ๗๐ และเมื่อนำค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัยทั้ง ๕ เดือนมาหาค่าเฉลี่ย พบว่าเท่ากับ ร้อยละ ๘๙.๒๖ ซึ่งมีค่ามากกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ ๗๐ เช่นกัน

๒) ศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการบ้านคลิปวิดีโอสาริตการแยกสารผสม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม

ตารางที่ ๓ ความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
๑. เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ	๔.๗๗	๐.๔๒	มากที่สุด
๒. เป็นกิจกรรมที่ส่งผลให้ส่งการบ้าน	๔.๙๒	๐.๒๗	มากที่สุด
๓. เป็นกิจกรรมที่นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วม	๕.๐๐	๐.๐๐	มากที่สุด
๔. เป็นกิจกรรมที่ใช้ได้กับทุกวิชา	๔.๘๕	๐.๓๖	มากที่สุด
๕. เป็นกิจกรรมที่คุณครูท่านอื่นสามารถนำไปใช้ได้	๔.๖๒	๐.๖๒	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	๔.๘๓	๐.๓๓	มากที่สุด

จากตารางที่ ๒ พบว่า ความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๘๓ และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๐.๓๓ แสดงว่ามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การเสริมสร้างวินัยเชิงบวกเพื่อแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม” ผู้วิจัยได้สรุปการวิจัย อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

สรุปการวิจัย

รูปแบบการวิจัย การวิจัยเชิงทดลอง

วัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เพื่อศึกษาค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม เทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน

๒. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม

การดำเนินการวิจัย

ประชากร

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี ปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวน ๑๓ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย (๑) แบบบันทึกพลังแห่งความมีวินัย และ (๒) แบบสอบถามความพึงพอใจ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

๑. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดทำไว้
๒. มอบหมายการบ้านที่สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้
๓. ให้นักเรียนส่งการบ้านตามวันที่กำหนด นักเรียนจะได้สะสมพลังแห่งความมีวินัย โดยกำหนดการให้พลังแห่งความมีวินัย ดังนี้

การส่งการบ้าน	พลังที่ได้
ตรงวันที่กำหนด	๓
ส่งช้า ๑ วัน	๒
ส่งช้า ๒ วัน	๑

๔. บันทึกพลังแห่งความมีวินัย ในแบบบันทึกพลังแห่งความมีวินัย โดยนักเรียนจะใช้บอร์ดสะสมพลังแห่งความมีวินัย

๕. รวมพลังแห่งความมีวินัยเป็นรายเดือน พร้อมหาค่าเฉลี่ย

๖. ครูติดตามและเสริมแรงนักเรียน พร้อมตรวจสอบความสำเร็จ ด้วยการสร้างวินัยเชิงบวก

๗. ทำซ้ำข้อ ๑-๖ ในเดือนถัดไป

๘. ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัย แล้วเก็บรวบรวมข้อมูลไว้

๙. นำข้อมูล คะแนนมาวิเคราะห์สรุปผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

ค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม เทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ มีค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัย สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน เป็นไปตามเป้าหมาย

ความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ผู้ใช้บริการมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ โดยเรียงจากมากไปน้อย คือ เป็นกิจกรรมที่นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วม เป็นกิจกรรมที่ส่งผลให้ส่งการบ้าน เป็นกิจกรรมที่ใช้ได้กับทุกวิชา เป็นกิจกรรมที่มีความน่าสนใจ และ เป็นกิจกรรมที่คุณครูท่านอื่นสามารถนำไปใช้ได้

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง “การเสริมสร้างวินัยเชิงบวกเพื่อแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม” มีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผลดังนี้

ค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม เทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ มีค่าเฉลี่ยพลังแห่งความมีวินัยสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ทั้งนี้เนื่องจาก การสร้างวินัยเชิงบวกโดยการใช้วิธีสะสมพลังแห่งความมีวินัย ทำให้เด็กรู้สึกท้าทาย ได้แข่งขันสะสมพลังกับเพื่อนและตนเอง จึงสนุกที่จะทำกิจกรรม สอดคล้องกับแนวคิดของ ดุษฎี จิงศิริกุลวิทย์ อมรา ธนศุภรัตน และ กิรติ ล้มสืบเชื้อ (๒๕๕๐: ๑๓-๑๖) กล่าวว่า การสร้างวินัยเชิงบวก คือ การสร้างวินัยที่เน้นการเสริมแรงมากกว่าการลงโทษ มุ่งเน้นการเสริมแรงพฤติกรรมดีเพื่อให้เกิดพฤติกรรมดีต่อเนื่องจนกลายเป็น “นิสัย” หากต้องลงโทษ จะใช้เทคนิคการลงโทษที่ไม่ใช้ความรุนแรง ซึ่งจะลดผลกระทบด้าน จิตใจจากการใช้ความรุนแรงในเด็กหรือลดการทำโทษที่สร้างบาดแผลทางใจในเด็กลง ทำให้เด็กร่วมมือมากขึ้นและต่อต้านลดลง

ความพึงพอใจที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจาก กิจกรรมสะสมพลังแห่งความมีวินัยเป็นกิจกรรมที่นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วม น่าสนใจจากการแข่งขันเพิ่มพลัง และสามารถใช้ได้กับหลายวิชา สอดคล้องกับแนวคิดของ กิตติมา ปรีดีติล (๒๕๔๒: ๒๒๑-๒๒๒) ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า ความรู้สึกชอบ หรือพอใจที่มีต่อองค์ประกอบและสิ่งสูงใจในด้านต่างๆเมื่อได้รับ

การตอบสนอง และ หลุย จำปาเทศ (๒๕๔๒: ๓๔) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความต้องการได้บรรลุเป้าหมาย พฤติกรรมที่แสดงออกมาก็จะมีความสุข สัมผัสได้จากสายตา คำพูด และการแสดงออก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

- ๑) ผู้วิจัยควรทดลองใช้กิจกรรมนี้ในระดับชั้นอื่นเพื่อเปรียบเทียบผล

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

- ๑) ผู้วิจัยควรพัฒนาแนวทางการแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้านของนักเรียนด้วยวิธีอื่นๆต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ (๒๕๕๑) *แนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้* กรุงเทพมหานคร สำนักวิชาการ
และมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
- กิตติมา ปรีดีดิลก (๒๕๔๒) *การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น* กรุงเทพมหานคร อักษรการพิมพ์
- จันทนา คุณกิตติ (๒๕๓๒) “ผลของการให้ที่บ้านตามระดับความสามารถที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความคงทนใน
การเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
- จินตนา สิทธิพลวรรณ (๒๕๖๔) “การปรับพฤติกรรมไม่ส่งงานของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
สาขาวิชาการบัญชี วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ โดยใช้วิธีเสริมแรงทางบวก” วิจัยในชั้นเรียน
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ กรุงเทพมหานคร
- ชนะพงษ์ ถาวร (๒๕๖๐) “การแก้ปัญหาความรับผิดชอบในการส่งงานวิชาศิลปะพื้นฐาน ๖ โดยใช้กระบวนการ
การกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนเทิงวิทยาคม” วิจัยในชั้นเรียน โรงเรียนเทิง
วิทยาคม จังหวัดเชียงราย
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ (๒๕๕๓) *เทคโนโลยีการศึกษา: ทฤษฎีการวิจัย* มหาสารคาม คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- ดุขฎิ จิงศิริกุลวิทย์ อมรา ธนศุภรัตน์ และ กิรติ ลิ้มสืบเชื้อ (๒๕๕๐) *โปรแกรมการส่งเสริมพัฒนาการและสร้าง
วินัยเชิงบวกโดยครอบครัวมีส่วนร่วม* เชียงใหม่ สยามพิมพ์นานาชาติ
- เทพพนม เมืองแมน และสวีส สุวรรณ (๒๕๔๐) *พฤติกรรมองค์การ* พิมพ์ครั้งที่ ๒ กรุงเทพมหานคร
ไทยวัฒนาพานิช
- ประเสริฐ อยู่นาน (๒๕๓๙) “ทักษะของนักการศึกษา ครู ผู้ปกครอง และนักเรียนที่มีต่อการบ้านในโรงเรียน
มัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
- ปนัดดา ธนเศรษฐกร (<https://op.mahidol.ac.th/ga/posttoday-๑๑/>, ๑๙ พ.ค. ๒๕๖๘)
- มัทรี คอดริ่งตัน จุฑามาศ โชติบาง และ อัจฉราพร ศรีภูษณาพรรณ (๒๕๖๓) “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้าง
เสริมวินัยเชิงบวกในผู้ดูแลเด็กวัยก่อนเรียน” วารสารวิจัยสุขภาพและการพยาบาล จังหวัดเชียงใหม่
- วัชรพรรณ สอนจินต (๒๕๖๓) “การแก้ปัญหาคำไม่ส่งงานของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ รายวิชา
เทคโนโลยี(วิทยาการคำนวณ) รหัสวิชา ว๓๐๑๐๖” วิจัยในชั้นเรียน โรงเรียนโกสุมพิทยาสรรค์ จังหวัด
มหาสารคาม
- วิทย์ เทียงบุรณธรรม (๒๕๔๑) *พจนานุกรมอังกฤษ – ไทย* กรุงเทพมหานคร ซิลเวอร์พินส์โปรดักส์
- วิภาพรรณ เจริญกุล (๒๕๕๙) “การศึกษาสาเหตุการไม่ส่งการบ้านตามกำหนดในวิชาจิตวิทยาเพื่อการพัฒนาตน
ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ หลักสูตรคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ศูนย์ตรัง” วิจัยในชั้นเรียน
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต จังหวัดตรัง

สมนึก ทองไหม (๒๕๖๐) “การศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงานของนักเรียน สาขางานไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัย
เทคโนโลยีช่างกลภาคใต้” วิจัยในชั้นเรียน วิทยาลัยเทคโนโลยีช่างกลภาคใต้

หลุย จำปาเทศ (๒๕๔๒) *จิตวิทยาสัมพันธ์* พิมพ์ครั้งที่ ๔ กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อมรรัตน์ เชิงหอม (๒๕๔๕) “การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องวันสำคัญของไทยกลุ่มสร้างเสริม

ประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

อาทิตย์ พะจี (๒๕๖๒) “การแก้ปัญหาการไม่ส่งงานของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ รายวิชาการสื่อสาร

ข้อมูลและเครือข่าย รหัสวิชา ว๓๑๒๘๓” วิจัยในชั้นเรียน โรงเรียนมัธยมวัดดอนตูม จังหวัดราชบุรี

อักษร (<https://www.aksorn.com/positive-discipline>, ๑๙ พ.ค. ๒๕๖๘)

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบบันทึกพลังแห่งความมีวินัย

แบบบันทึกพลังแห่งความมีวินัย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานีเขต ๑

ชื่อ - สกุล	พฤษภาคม	มิถุนายน	กรกฎาคม	สิงหาคม	กันยายน
เด็กชายเทพทัต มีสมบูรณ์	๑๑	๓๐	๓๑	๓๔	๑๗
เด็กชายปิติ พุ่มราตรี	๑๒	๓๐	๓๒	๓๕	๑๗
เด็กชายรุจิภาส ลำชัยภูมิ	๑๖	๓๔	๓๕	๓๖	๑๘
เด็กชายศุภกร พรหมลิขิต	๑๒	๓๑	๓๓	๓๕	๑๘
เด็กชายณัฐวุฒิ วรรณไกร	๑๑	๓๐	๓๒	๓๕	๑๗
เด็กชายอนุวัฒน์ แดงศิริ	๑๒	๓๐	๓๐	๓๔	๑๘
เด็กชายนราธิป นาสุข	๑๒	๓๒	๓๔	๓๕	๑๘
เด็กชายอนุเดช สมพล	๘	๒๘	๓๐	๓๑	๑๖
เด็กหญิงอนัญญา จินพละ	๑๒	๓๑	๓๔	๓๕	๑๗
เด็กหญิงอารีรัตน์ ผาบเพ็ง	๑๕	๓๓	๓๕	๓๖	๑๘
เด็กหญิงสิตา โพธิ์พา	๑๔	๒๙	๓๐	๓๓	๑๖
เด็กหญิงขวัญลดา หมื่นขัน	๑๖	๓๔	๓๕	๓๖	๑๘
เด็กหญิงพนิตา ป่านภูมิ	๑๕	๓๒	๓๓	๓๖	๑๘
รวมคะแนน	๑๖๖	๔๐๔	๔๒๔	๔๕๑	๒๒๖
ร้อยละ	๗๐.๙๔	๘๖.๓๒	๙๐.๖๐	๙๖.๓๗	๙๖.๕๘

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวประภัสสร โค้วไถ่)

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามความพึงพอใจ
ที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัย

แบบสอบถามความพึงพอใจ
ที่มีต่อการสะสมพลังแห่งความมีวินัย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานีเขต ๑

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		๕	๔	๓	๒	๑
๑	เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ					
๒	เป็นกิจกรรมที่ส่งผลให้ส่งการบ้าน					
๓	เป็นกิจกรรมที่นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วม					
๔	เป็นกิจกรรมที่ใช้ได้กับทุกวิชา					
๕	เป็นกิจกรรมที่คุณครูท่านอื่นสามารถนำไปใช้ได้					

ภาคผนวก ค

บอร์ดสะสมพลังแห่งความมีวินัย

บอร์ดสะสมพลังแห่งความมีวินัย

บอร์ดสะสมพลังแห่งความมีวินัย

	พลังแห่งความมีวินัย
เด็กชายเทพทัต มีสมบูรณ์	
เด็กชายปิติ พุ่มราตรี	
เด็กชายรุจิภาส ลำชัยภูมิ	
เด็กชายศุภกร พรหมลิขิต	
เด็กชายณัฐวุฒิ วรรณไกร	
เด็กชายอนวัณณ์ แดงสิริ	
เด็กชายนราธิป นาสุข	
เด็กชายอนุเดช สมพล	
เด็กหญิงอนัญญา จินพละ	
เด็กหญิงอารีรัตน์ ผาบเพ็ง	
เด็กหญิงสิตา โพธิ์พา	
เด็กหญิงขวัญลดา หมีนขัน	
เด็กหญิงพนิตา ป้านภูมิ	

ภาคผนวก ง

ภาพกิจกรรมการสะสมพลังแห่งความมีวินัย

ภาพกิจกรรมการสะสมพลังแห่งความมีวินัย

รายงานวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง

การเสริมสร้างวินัยเชิงบวกเพื่อแก้ปัญหาการไม่ส่งการบ้าน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม

โรงเรียนวัดสามัคคิยาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต ๑
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

พ.ศ. ๒๕๖๘